

РЕШЕНИЕ

№ 3444

гр. София, 26.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 10.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1285** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на А. Д. А., с адрес [населено място], кв.К.“, [улица], чрез адв. И. М. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап. 3, срещу т. 3 от Заповед № Л – 307/18.01.2023г. на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, в частта, с която с нея временно е отстранен от длъжност младши инспектор А. Д. А. – надзирател I степен в Затворническо общежитие „К.“, I– ва категория към затвора [населено място] за срок от два месеца, на основание чл.214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, считано от датата на запознаване със заповедта.

В жалбата се излагат съображения, че заповедта в оспорената част е незаконосъобразна, в противоречие с материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че липсват мотиви, съответни за фактическия състав на временното отстраняване от длъжност, доколкото не е житейски логично служебното положение на А. да затрудни разкриването на обективната истина в хода на дисциплинарното производство „като се яви да изпълнява служебните си задължения под въздействието на наркотични вещества или да внесе наркотични вещества в затворническото общежитие на лишените от свобода“. Освен, че подобна хипотеза е невъзможна, органът е смесил основанията за отстраняване от длъжност по чл. 214, т. 1 от ЗМВР с

това по т. 2 и т. 4 от същата разпоредба. Изискването за мотивиране е залегнало и в чл. 35 от Правилата, утвърдени със Заповед № ЛС -04 – 374/27.07.2021г. на министъра на правосъдието. Не са налице и материално правните предпоставки на чл. 214, ал.1, т.1 от ЗМВР, конкретно служителят да е обективно в състояние да повлияе на хода на дисциплинарното разследване. Заповедта не съответства и на целта на закона, доколкото отстраняването от длъжност има значителен негативен ефект, защото засяга правото на упражняване на труд и реализиране на доходи, необходими за задоволяване потребностите на служителя. Не е спазен и принципът на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложената мярка засяга права и законни интереси в по – голяма степен от необходимото за провеждане на дисциплинарното производство. Претендира разноски по списък.

Ответникът - Главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез юрисконсулт Д., прави искане за отхвърляне на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал. 2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото писмени доказателства, и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното: Жалбоподателят е надзирател I степен в Затворническо общежитие „К.“, I – ва категория към затвора [населено място].

Със заповед № Л - 307/18.01.2023г на Главен директор на ГД „Изпълнение на наказанията“ е образувано дисциплинарно производство срещу него за нарушение на служебната дисциплина по см. на чл.194 ал.2 т.4 от ЗМВР, за което е предвидено дисциплинарно наказание "уволнение" на основание чл. 203, ал. 1, т.13 ЗМВР.

Със същата заповед в частта по т.3, която е предмет на съдебен контрол в настоящето производство, А. Д. А. е отстранен временно от длъжност надзирател I степен в Затворническо общежитие „К.“, I – ва категория към затвора [населено място] за срок от два месеца, на основание чл. 214, ал. 1, т.1 от ЗМВР., считано от датата на запознаване със заповедта. Посочено е че „служебното му положение може да затрудни разкриването на обективната истина, в случай, че се яви да изпълнява служебните си задължения под въздействието на наркотични вещества или внася наркотични вещества в условията на затворническото общежитие на лишените от свобода“.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, резултати от тест от С. Р. ООД на 19.01.2023г., които са отрицателни за употреба на наркотични вещества, материалите по образуваното досъдебно производство и писмена справка от назначената дисциплинарна комисия за резултатите от проведеното дисциплинарно производство.

От фактическа страна не се установява А. Д. А. да е употребявал наркотични вещества на дата 18.01.2023г., когато е спрял за проверка от патрул на 7 –мо РУ МВР в 04.00 часа, извън работно време и е отказал да даде проба за алкохол с техническо средство, след което е откаран в УМБАЛ „Света А.“ [населено място] за даване на проба за наличие на алкохол в кръвта. Полевият тест за употреба на наркотични вещества е с положителна реакция на амфетамин. Кръвният тест от ВМА не е готов и към дата 07.03.2023г., но резултатите от лаборатория С. Р. ООД от проба на дата

19.01.2023г. са отрицателни за всички видове наркотични вещества, включително и за амфетамини. Въз основа на тези доказателства съдът, приема за недоказано твърдението за употреба на наркотични вещества от служителя А..

От правна страна: Жалбата е подадена в законоустановения по чл.149, ал.1 АПК срок, срещу волеизявление на административен орган, за което е предвидена възможност за съдебен контрол чл.211 от ЗМВР и от лице, което има правен интерес от обжалването - адресат на акта.

Заповедта е издадена от компетентния орган по чл. 214, ал. 1 т. 1 ЗМВР и чл.215 ал.1 ЗМВР във връзка чл. 207, ал. 1 т. 1 от ЗМВР - органът, образувал дисциплинарното производство, а именно Главен директор на ГД „Изпълнение на наказанията“.

Според чл.214 ал.1 т.1 от ЗМВР, държавен служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед, когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина.

Нормата предвижда наличие на две обективно кумулативно съединени предпоставки, които следва да са налице към датата на издаване на заповедта за отстраняване, и за наличието на които, органът следва да изложи съответни мотиви. Съдът намира, че при преценката за законосъобразност на издадената заповед за отстраняване от длъжност, следва да се съблюдава изискването на цитираната норма на чл. 214, ал. 1, т.1 от ЗМВР, както за наличието и на двете кумулативни предпоставки, така и за обосноваване на същите, доколкото тяхното наличие не се предполага, респ. наличието на първата не предполага наличие и на втората. Следва, при издаването на заповедта за отстраняване от длъжност, органът да изложи конкретни съображения за това, защо счита, че служебното положение на служителя би затруднило разкриването на обективната истина. Тези причини не могат да бъдат хипотетични или предполагаеми, а конкретно посочени, доколкото и съдът извършва преценката си за тяхното наличие, респ. за обосноваване на същите, за всеки отделен случай. Това е и изискване по чл.35 от Правила за организация на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието и дисциплината на дисциплинарната практика в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и Главна дирекция „Охрана“ и териториалните им служби/звена към министъра на правосъдието. Съдът намира, че в случая е безспорно наличието на първата предпоставка на чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР- спрямо служителя е образувано дисциплинарно производство по чл. 207, вр. чл. 203, ал. 1, т. 13 от МВР. Наличието на първата изискуема предпоставка обаче, сама по себе си, не води до извод за законосъобразност на наложената мярка "временно отстраняване от длъжност". В случая не са изпълнени изискванията на закона и в заповедта в оспорената и част, както и по административната преписка липсват изложени мотиви, конкретни фактически основания относно наличието на втората изискуема от закона предпоставка - служебното положение на служителя да затруднява разкриването на обективната истина. Освен да са изложени мотиви, следва да е доказано и че действително такива фактически основания са налице. В случая, в мотивите на заповедта, ответникът е посочил нормата на чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и е изписал, че „служебното му положение може да затрудни разкриването на обективната истина, в случай, че се яви да изпълнява служебните си задължения под въздействието на наркотични вещества или внася наркотични вещества в условията на

затворническото общежитие на лишените от свобода“. На първо място се доказва, че служителят не е употребил наркотични вещества, защото полевият тест е опроверган от резултатите от лаборатория С. Р. ООД. Твърденията, че може да се яви да изпълнява службните задължения под въздействие на наркотични вещества или да внесе такива на лишените от свобода са голословни и неподкрепени с доказателства. Подобни предположения не почиват на данните от административната преписка. Основателно е възражението, че в този случай и ако е доказано подобно поведение, основание за временно отстраняване от длъжност са разпоредбите на чл. 214, т.2 и т. 4 от ЗМВР. Само твърдение, че служебното положение на жалбоподателя ще затрудни разкриването на обективната истина не може да се приеме за мотиви към акта, нито за мотиви на отстраняването от длъжност по смисъла на чл.35 от Правила за организация на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието и дисциплината на дисциплинарната практика в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и Главна дирекция „Охрана“ и териториалните им служби/звена към министъра на правосъдието. Не се посочва каква е конкретната връзка между служебното положение на жалбоподателя и опасността от затрудняване разкриването на обективната истина по образуваното дисциплинарно производство, доколкото нормата на чл. 214, ал. 1 от ЗМВР предоставя само правна възможност за отстраняване на служителя от длъжност, но при осъществяването ѝ от страна на органа, следва да бъдат и изложени съответните конкретни причини и съображения за това.

Нито в процесната заповед, нито в документите по административната преписка има изложени фактически съображения, обосноваващи наличието на елемент от фактическия състав на чл.214, ал.1, т.1 ЗМВР, а именно по какъв начин служебното положение на жалбоподателя би затруднило разкриването на обективната истина. Отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство. Конкретната преценка е в правомощията на органа, но за същата следва да бъдат изложени убедителни мотиви, подкрепени с фактически данни, съдържащи се в преписката. Не става ясно как служебното положение на жалбоподателя би затруднило разкриването на обективната истина, т.е. не е обоснована връзката между служебното положение и опасността. Самото цитиране текста на закона не удовлетворява изискването за мотивираност на административния акт. Не може по презумпция да се приеме, че служебното положение на жалбоподателя би затруднило разкриването на обективната истина по образуваното срещу него дисциплинарно производство. Органът - издател на оспорения акт е длъжен да обоснове с изрични мотиви(фактически и правни) отстраняването от длъжност във всеки конкретен случай, за да може съдът да упражни правомощията си по контрол за законосъобразността на административния акт, т.е. да провери наличието на материално правните предпоставки за отстраняването. Липсват обстоятелства, релевантни на посоченото в заповедта правно основание чл.214 ал.1 т.1 ЗМВР. / В този смисъл Решение № 10618 от 31.07.2020 г. по адм. д. № 3949/2020г., V отд. на ВАС, Решение по адм.д. 1208/2015г., V о., ВАС и др./

В допълнение и в хода на съдебното дирене пред настоящата инстанция, не се изложиха твърдения и не се събраха доказателства, установяващи, обстоятелството, как, по какъв начин служебното положение на А. А. може да затрудни разкриването на обективната истина.

Предмет на настоящото производство е законосъобразността на разпореденото временно отстраняване от длъжност и доколко то е обосновано при преценката на баланса между защитата на обществения интерес от една страна, а от друга - правото на А. А. да изпълнява функции по служебното си правоотношение. Както се посочи липсват всякакви аргументи за необходимостта жалбоподателят да бъде отстранен временно от длъжност за нуждите на дисциплинарното производство, респ. как присъствието му на работното му място не би допринесло за установяване обективната истина по образуваното срещу него дисциплинарно производство. Само цитирането на текста от закона и презумирането, че длъжността на дисциплинарнопривлеченото лице, може да попречи на разкриване на обективната истина, ако същото продължи да работи, не удовлетворява изискването за мотивираност на административния акт.

С оглед изложените мотиви, заповедта в оспорената ѝ част следва да се отмени като незаконосъобразна.

Относно разноските: С оглед изхода на спора и по арг. чл.143 ал.1 АПК и направеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски, следва да му се присъдят в размер общо на 900 лева с ДДС, представляващи заплатен адвокатски хонорар. Адвокатското възнаграждение е в минимален размер и не е прекомерно.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ т. 3 от Заповед № Л – 307/18.01.2023г. на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, в частта, с която с нея временно е отстранен от длъжност младши инспектор А. Д. А. – надзирател I степен в Затворническо общежитие „К.“, I-ва категория към затвора [населено място] за срок от два месеца, на основание чл.214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, считано от датата на запознаване със заповедта.

ОСЪЖДА ГД „Изпълнение на наказанията“ да заплати на А. Д. А., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [улица] разноски в размер на 900 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: